

Arrest

nr. 292 200 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste Kamer,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) reeds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 252 258 van 6 april 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 3 september 2022 verzocht verzoekster opnieuw om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 28 februari 2023 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering a vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2022 werd ingediend door:

*Naam: A. Voorna(a)m(en): N. Nationaliteit: Turkse
Geboortedatum: [...]1985 Geboorteplaats. Y. RR. [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] HAMME (VL.)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde A., B. (RR. [...]) in toepassing in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40ter, §2 waarin verwezen wordt naar 40bis, § 2, eerste lid, 1 °, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;~ Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Vooreerst dient opnieuw te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Er is geen sprake van een samenwoning met de Belgische referent. Betrokkene woont in de [...] te H., de echtgenoot woont in de [...] te A.. Op zich betreft het een private aangelegenheid indien een koppel niet samen wenst te leven, maar toch gehuwd is. Echter indien men verblijfsrecht wenst te onlenen(sic) aan een partnerrelatie en er geen samenwoning is, is het wel redelijk dat men spontaan naar voor komt met bewijzen van hoe dan wel sprake is van een gezinscel en/of waarom het koppel er voor kiest op verschillende adressen te wonen. Op basis van de bewijsstukken die heden werden voorgelegd kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een gezinscel. De voorwaarde tot gezinshereniging van zich voegen bij de Belg of de Belg komen begeleiden is niet voldaan.

Verder is er de bestaansmiddelenvereiste. Om dit aan te tonen legt betrokkene loonfiches van zichzelf voor uit tewerkstelling bij 'BV S.E.' voor de periode van 01.11.2021 - 31.10.2022. Deze kunnen echter niet in overweging worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden (Grondwettelijk Hof : arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Rekening houden met bestaansmiddelen die de aanvrager zelf genereert is totaal uit den boze. dat zou immers de gehele reden voor de bestaansmiddelenvoorwaarden zoals verwoord in art. 40ter in het gedrang brengen. De voorwaarde is ter bescherming van zowel de aanvrager als de Belg in het leven geroepen. Om te kunnen voorkomen dat de mensen in de armoede zouden terechtkomen moet de Belg, op zich, reeds over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Dat een aanvrager, eens hij daartoe voldoende geïntegreerd

is, ook inkomen kan genereren spreekt voor zich, maar het mag zijn verantwoordelijkheid niet zijn om een verblijfsvergunning als gezinshereniger te bekomen. Anders wordt het tewerkgesteld zijn een voorwaarde in hoofde van de aanvrager, wat misbruik nl. uitbuiting door een Belgische partner zou kunnen te weeg brengen. Het zou ook een uitholling zijn van art. 25/2 van het KB waarbij mensen die naar België komen in het kader van een tewerkstelling geen toegang hebben tot de gehele arbeidsmarkt, maar enkel tot welbepaalde beroepen/sectoren. Gezinsleden van Belgen hebben daarentegen toegang tot de gehele arbeidsmarkt en kunnen ook vrij een zelfstandige activiteit opstarten. Bestaansmiddelen van aanvragers in overweging nemen, is dus ook schijnrelaties in de hand werken. Het verblijfsrecht toestaan in het kader van gezinshereniging, moet als hoofdreden hebben gezinshereniging en geen economische motieven.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42. §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen. Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al dient ingetrokken te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter iuncto 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"1.1.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is nu zonder nader onderzoek gesteld wordt dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij de Belgische referentiepersoon zou komen vervoegen en zij niet spontaan bewijzen zou hebben voorgelegd van het bestaan van een gezinscel en/of een verklaring waarom zij en haar echtgenoot ervoor kiezen op verschillende adressen te wonen.

Dat de beweegredenen van verzoekster en haar echtgenoot waarom zij apart wonen inderdaad privé zijn en artikel 40ter Vw. geenszins een samenwoning op hetzelfde adres voorziet, doch enkel het bestaan van een gezinscel.

Dat verweerder dan ook geenszins heeft nagegaan wat de actuele stand van zaken is van de relatie/ het huwelijk van verzoekster.

Dat het immers perfect mogelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen, doch zij wel degelijk een relatie hebben en een gezinscel vormen.

In casu werd het huwelijk van verzoekster bovendien niet ontbonden, noch nietig verklaard, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk, zodat de weigering tot toekenning van een verblijfsrecht aan verzoekster dan ook foutief gemotiveerd is.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om

een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat het Unierecht in casu niet van toepassing is, dient verwezen te worden naar het feit dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist en samenwonen daartoe niet vereist is (RvS, 24 april 1995, nr. 53.030; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS, 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS, 8 mei 2006, nr. 158.407).

M.a.w. het feit dat verzoekster niet meer op hetzelfde adres gevestigd is als zijn echtgenoot, is onvoldoende om geen verblijfsrecht aan verzoekster toe te kennen.

1.2.

Bovendien werd verzoekster nooit verzocht om aan te tonen dat er tussen haar en haar echtgenoot nog een gezinscel bestaat en/of er een minimum aan relatie aanwezig is.

Ook in de bijlage 19ter die aan verzoekster werd overhandigd werd geen melding gemaakt van het feit dat zij het bestaan van een gezinscel diende te bewijzen.

M.a.w. op geen enkel ogenblik werd door verweerder gerept over het feit dat verzoekster nog een gezinscel en/of minimale relatie met haar echtgenoot diende aan te tonen!

Aan verzoekster kan dan ook niet verweten worden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij minstens nog een minimale relatie met haar echtgenoot diende aan te tonen, wanneer dit op geen enkel ogenblik gevraagd werd door verweerder.

Het is dan ook meer dan logisch dat verzoekster niet zomaar ‘spontaan’ hiervan bewijzen heeft voorgelegd of een verklaring heeft gegeven waarom zij en haar echtgenoot ervoor kiezen op andere adressen gedomicilieerd te staan.

Aangezien verweerder van oordeel was dat er mogelijks geen gezinscel meer bestond tussen verzoekster en haar echtgenoot, diende hij minstens verzoekster te contacteren teneinde het actuele bestaan van een gezinscel aan te tonen.

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht!

Indien het bestaan van een minimale relatie tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot cruciaal was om een verblijfsrecht aan verzoeker toe te kennen, diende de actuele stand van zaken absoluut onderzocht te worden door verweerder.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk

onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

1.3.

Dat de bestreden beslissing tevens de motiveringsplicht schendt, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 doordat geen enkele reden wordt gegeven waarom verzoeker het niet nodig achtte aan verzoekster bijkomende documenten op te vragen waaruit de gezinscel blijkt, doch onmiddellijk werd overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft waarom verzoekster niet verzocht werd om bewijzen voor te leggen waaruit haar gezinscel blijkt, niettegenstaande verweerder twijfels hierbij had en verzoekster en haar echtgenoot op verschillende adressen wonen, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verweerder diende immers te motiveren waarom hij nagelaten heeft aan verzoekster bijkomende stukken te vragen, minstens te motiveren waarom eventuele bijkomende stukken zijn beslissing niet konden beïnvloeden.

1.4.

Dat conform artikel 40bis, §2, 1° Vw. als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd 'de echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

De bepalingen van artikel 40ter Vw. zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het de familieleden betreft vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°.

Dat verweerder niet heeft aangetoond dat verzoekster en haar echtgenoot actueel geen gezinscel hebben en het huwelijk bovendien niet werd ontbonden, noch vernietigd, zodat er wel degelijk nog sprake is van een huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook de artikelen 40ter, juncto 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Wet van 15 december 1980 schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.5.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoekster enkel bewijzen heeft voorgelegd van haar inkomsten en niet van deze van de Belgische referentiepersoon, terwijl met de inkomsten van verzoekster geen rekening kan gehouden worden.

Dat verweerder ook wat dit punt betreft, verzoekster diende uit te nodige bijkomende documenten voor te leggen waaruit de inkomsten van haar echtgenoot blijken.

Verweerder verkoos dit echter niet te doen, doch nam onmiddellijk een negatieve beslissing.

Dat ook terzake sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien dient wel degelijk terzijde rekening gehouden te worden met de inkomsten van verzoekster zelf. Hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, hebben deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

“(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(…) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins correct is waar gesteld wordt dat de inkomsten van verzoekster zelf niet in overweging kunnen genomen worden.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950).

Ze licht dit middel toe als volgt:

2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben al lange tijd een relatie, zijn gehuwd en hebben een gezinscel, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuwd met een Belgische man en onderhoudt een gezinscel met hem.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar echtgenoot en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu heeft de gemachtigde duidelijk de rechtsgrond aangetoond op grond waarvan de beslissing is genomen, m.n. de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de gemachtigde ook feitelijk de bestreden beslissing onderbouwd. Hij heeft enerzijds de beslissing gestoeld op het motief dat niet is aangetoond dat verzoekster zich bij de Belgische echtgenoot komt voegen aangezien er enerzijds geen sprake is van samenwoning en anderzijds geen uitleg van verzoekster voorligt waarom er eventueel toch sprake zou zijn van een gezinscel. De gemachtigde meent dat uit de voorliggende stukken niet kan blijken dat er sprake is van een gezinscel.

Daarnaast meent de gemachtigde eveneens dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste en weigert hij rekening te houden met de bestaansmiddelen van verzoekster zelf. Hij wenst enkel rekening te houden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en die worden in casu niet voorgelegd.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde had moeten motiveren in de beslissing waarom hij het niet nodig achtte bijkomende documenten op te vragen waaruit de gezinscel tussen verzoekster en de referentiepersoon blijkt, en hierdoor ook de formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden, kan de Raad niet volgen. De Raad volgt immers infra niet dat de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de gemachtigde zover reikt dat hij verzoekster uitdrukkelijk om bewijzen van de gezinscel had moeten vragen en bijgevolg dus ook niet dat hij, bij het nalaten hiervan, over het waarom had moeten motiveren. Hoe dan ook toont verzoekster dienaangaande ook haar belang hierbij niet aan, omdat ze nergens in het verzoekschrift een poging doet feitelijke elementen toe te lichten waarom er, ondanks het gebrek aan samenwonen, toch van een feitelijke gezinscel tussen de echtgenoten moet worden uitgegaan.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 40bis §2 eerste lid 1° van de en artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis §2 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]”

In casu blijkt dat ook dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven, zijnde enerzijds dat verzoekster zich niet komt voegen bij de Belgische referentiepersoon en anderzijds dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, die elk afzonderlijk de bestreden beslissing kunnen schragen indien ze regelmatig zijn. Bijgevolg moet verzoekster beide motieven met succes aanvechten, teneinde te kunnen overgaan tot een vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens een eventuele schending van een grondrecht, hetgeen in het tweede middel wordt onderzocht.

Wat betreft het eerste motief stelt verzoekster dat de reden waarom zij en haar echtgenoot apart wonen privé is, dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen samenwoning op hetzelfde adres vereist maar enkel het bestaan van een gezinscel. Verzoekster stelt dat de gemachtigde in geen geval heeft nagegaan

wat de actuele stand van zaken is in het kader van haar huwelijk. Immers, het is perfect mogelijk dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen maar wel een relatie hebben en een gezinscel vormen. Verzoekster vervolgt dat haar huwelijk niet is ontbonden, noch nietig verklaard, zodat de weigering van het verblijfsrecht foutief is gemotiveerd. Verzoekster verwijst daarbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, met onder meer verwijzing naar de arresten Diatta en Iida, waaruit blijkt dat echtgenoten niet duurzaam bij elkaar moeten wonen opdat een afgeleid verblijfsrecht mogelijk is. Ze verwijst daarbij eveneens naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de uitlegging die het Grondwettelijk Hof van die bepaling heeft gedaan en meer bepaald van de termen “*geen gezamenlijke vestiging*”. Verzoekster stipt evenwel aan dat indien de Raad van oordeel is dat het Unierecht in casu niet van toepassing is, dan nog de vaste rechtspraak van de Raad van State is dat een gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg geen samenwoning vereist, maar wel een minimum aan relatie. Het feit dat verzoekster dus niet op hetzelfde adres is gevestigd als haar echtgenoot, is onvoldoende om geen verblijfsrecht aan verzoekster toe te kennen.

Verzoekster vervolgt dat zij nooit het verzoek kreeg aan te tonen dat er tussen haar en haar echtgenoot nog een gezinscel of minimum aan relatie bestaat. Dit blijkt ook niet uit de bijlage 19ter. Bijgevolg kon verzoekster niet weten dat zij een minimale relatie diende aan te tonen. Bijgevolg is het logisch dat zij hiervan niet spontaan bewijzen heeft voorgelegd of geen verklaring heeft gegeven. Volgens verzoekster had de gemachtigde haar dienaangaande moeten contacteren teneinde te vragen het actuele bestaan van een gezinscel aan te tonen. Nu hij dit niet heeft gedaan, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De gemachtigde heeft de bestreden beslissing immers niet op een zorgvuldige wijze voorbereid, de feiten dienden deugdelijk onderzocht te worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat inderdaad noch artikel 40bis, noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereisen dat echtgenoten “*onder hetzelfde dak*” moeten wonen, echter artikel 40bis §2, eerste lid 1° vereist wel dat de echtgenoot de Unieburger “*begeleidt of zich bij hem voegt*”. Verzoekster erkent ook dat het bestaan van een gezinscel of van een minimale relatie hiermee wordt vereist. Het loutere feit dat het huwelijk van verzoekster niet ontbonden is, noch nietig verklaard is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster zich bij haar Belgische statische echtgenoot komt voegen. De rechtspraak waar verzoekster naar verwijst van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten Diatta en Iida zijn in casu inderdaad niet van toepassing aangezien niet kan blijken dat de Belgische referentiepersoon van zijn recht op vrij verkeer heeft gebruik gemaakt. Hij is een statische Belg. Daarom is de verwijzing naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de uitlegging die het Grondwettelijk Hof van de woorden “*geen gezamenlijke vestiging meer*” in casu niet relevant (zie dienaangaande RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 en 10.070 (beschikkingen)). Verzoekster erkent zelf uitdrukkelijk dat het de vaste rechtspraak is van de Raad van State dat een minimum aan relatie moet worden aangetoond in geval van gezinshereniging met een statische Belg. Hij verwijst daarbij zelf naar relevante rechtspraak van de Raad van State waaronder RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807 en RvS 8 mei 2006, nr. 158.407. De Raad volgt verzoekster aldus dat het louter niet op hetzelfde adres wonen op zich niet voldoende is om een verblijfsrecht te weigeren, echter de gemachtigde steunt zich niet enkel op dit motief. Hij motiveert ook dat op basis van de bewijsstukken die werden voorgelegd niet kan worden vastgesteld dat er sprake is van een gezinscel. Het bewijs van een effectief beleefde gezinsrelatie mag in het kader van gezinshereniging met een statische Belg wel worden vereist (mutatis mutandis RvS 6 oktober 2022, nr. 15.047 beschikking niet-toelaatbaar).

Ook al kan verzoekster gevolgd worden dat uit de bijlage 19ter niet blijkt dat zij ook een minimum aan relatie of een gezinscel moest aantonen, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde uit eigen beweging verzoekster hierover had moeten ondervragen, contacteren of haar de kans had moeten geven uitdrukkelijk die elementen voor te leggen voor het nemen van de beslissing. Verzoekster diende immers een aanvraag in op grond van artikel 40bis §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (in functie van een statische Belg) waarin uitdrukkelijk staat dat aan de voorwaarde moet voldaan zijn dat de vreemdeling zich bij de echtgenoot moet voegen of hem moet begeleiden. Indien men ervoor kiest om zich feitelijk niet op hetzelfde adres te domiciliëren, dan kwam het verzoekster toe toch anderszins aan te tonen dat ze aan de voorwaarden voldoet en dus dat ze haar Belgische echtgenoot begeleidt of zich bij hem voegt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Ten overvloede stipt de Raad wederom aan dat verzoekster ook nalaat om enigszins in het verzoekschrift toe te lichten waaruit een gezinscel wel kan blijken ondanks het feit dat zij en de Belgische referentiepersoon ervoor kiezen op verschillende adressen gedomicilieerd te zijn, zodat men zich vragen kan stellen bij het belang bij het middel.

Nu verzoekster niet met succes het motief heeft weerlegd dat niet blijkt dat zij zich voegt bij de Belg of de Belg komt begeleiden, is dit in principe voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Bijgevolg moet de Raad niet ingaan op het tweede onderdeel van het eerste middel dat betrekking heeft op de bestaansmiddelenvereiste.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze geeft een uitgebreide theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stelt dat door de bestreden beslissing zij niet in België kan verblijven en daardoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden. Verzoekster erkent evenwel dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt zij dat uit de feiten moet blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is. Concreet stelt ze al een lange tijd een relatie te hebben, gehuwd te zijn en een gezinscel te hebben, zodat kan aangenomen worden dat ze een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Verder gaat verzoekster in op de fair balance-test, herhaalt ze dat zij een gezinscel met haar echtgenoot onderhoudt maar dat de gemachtigde geen afweging heeft gemaakt van de impact van de bestreden beslissing op haar gezinsleven met haar echtgenoot. Verzoekster acht de bestreden beslissing dan ook disproportioneel en hekelt dat geen enkele proportionaliteitstoets is gebeurd, zodat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

De Raad volgt verzoekster in haar standpunt dat wat betreft het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven betreft, eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten moet blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is. In principe wordt een gezinsleven tussen echtgenoten verondersteld, tenzij er ernstige redenen zijn om dit in vraag te stellen. In casu heeft de gemachtigde, zoals supra uiteengezet, op regelmatige wijze vastgesteld dat geen gezinscel is aangetoond. Verzoekster poneert telkenmale dat er een gezinscel is, zonder een poging te ondernemen in de feiten aan te tonen dat er inderdaad sprake is van een effectief beleefde relatie, ondanks het feit dat ze zich op verschillende adressen hebben gedomicilieerd.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot is aangetoond, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging. Bijkomend wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten en dat nu ook reeds niets voorligt dat erop wijst dat verzoekster en haar echtgenoot niet gescheiden zouden leven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. MAES